

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388781216/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

havde hun leveret Doctoren dem, og nu var Loddet kaster over den grusomt bedragne Mand.)

»Min arme, beklagelsesværdige Ven!« sukkede jeg, »hvilken Bestemmelse tager De nu? hvad vil De gjøre?« Han slap mig, og gik med hurtige Skridt og knyttede Hænder rundt i Værelset. »Hvad jeg vil gjøre?« gjentog han mange Gange.

»For det første,« tog jeg atter til Orde, »storde vel disse fatale Breve tilintetgjøres?«

»Tilintetgjøres?« skreg han, »disse Breve?« – han rev dem hurtigen til sig – »hvad! disse søde, velsignede Kjerlighedspanter!« han knugede dem med en Eiskers Hæftighed til sit Bryst – »Nej, Pastor! ved dem kan jeg ikke skille mig; de skal følge med mig i Graven, og fra Graven didop, hvor alle saadanne Panteforskrivninger engang skulle indløses.«

»O, min Ven! min Ven!« sagde jeg, »ere de ikke allerede der forlængst protocollerede? hvorfor vil De være hendes Ankiager? Dem hører hverken Hævnen eller Dommen til; men en Gud, hvis Retfærdighed er ophøjet over vore snart hendøende Lidenskaber.«

Han standsede, saa længe op til Himmelen, og gav mig dem derpaa tilbage. »Der,« sagde han rolig, »behold dem! tilintetgør dem! men lov mig først: at De, naar jeg er død og borte, vil vise hende dem!«

Jeg lovede det; men lagde til: »hvorfor, kjære Doctor! vil De tale om Døden? deres Stød er haardt, forfærdeligt – De mister en Kone, som De elsker – en uvardig, foragtelig Skabning; men har De ikke endnu deres Børn?«

Han saae stivt paa mig, og skoggrede vildt i Vejret: »Hvis Børn? mine Børn? – nej Majorens Børn –« – »De to ældste,« afbrød jeg, »vare jo fødte inden han kom til Byen, og Ingen kan, ved et blot flygtigt Øjekast, tage fejl af deres Fader.«

»Og de andre?« spurgte han bittert smilende, »hvo af dem, hvor mange af dem ere mine? har De ikke læst Brevet, og synes Dem ikke, at de ligne ham op ad Dage? – o!« – han slog sig med den knyttede Haand for Panden, og gik atter med stærke Skridt omkring i Kammeret.

Jeg taug – jeg vidste i en Hast Intet at svare; thi naar jeg tænkte mig om, fandt jeg, at han ikke havde saa ganske Uret, fornemmelig hvad den gifte Datter angik. Hendes Lighed med Majoren var umiskjende-

lig. »Phantasier – sagde jeg omsider noget langsom og halv tvivlraadig – kan ogsaa bevirke –« »Hals faldt han ind, »her behøve vi ikke at tage Phantasien tilhjælp; Skjøgen tilstaaer det jo selv.«

I det samme kom de to yngste Døttre ind, og ilede hen for at omfavne ham. Men han traadte saa langt tilbage, som han kunde komme, satte Hænderne imod dem, og stirrede paa dem med Forfærdelse og Afskye i alle hans Miner. De arme Smaapiger bleve forskrækkede, skjalv, brast i Graad, og faldt hverandre om Halsen – de frygtede for at have forseet sig i Noget. Jeg tog dem i mine Arme, og mine Taarer faldt paa deres guldløkkede Hoveder. Da opløstes ogsaa hans Forhærdelse i Medynk; den gamle Ømhed vendte tilbage, og jeg – for en Tid – Tvivlens Dæmon ud. Han satte sig, tog dem paa sine Knæe, og kjertegnede dem vevselvis: de Smaa græd nu af Glæde.

I denne ønskeligere Sindstemning troede jeg at torde forlade ham, for at tage far paa mine ufuldendte Forretninger. Jeg overlod ham til hans gode Hjertes mildere Følelser, og den Barmhjertiges mægtige Naadevirkninger.

Da jeg den følgende Morgen besøgte ham, hae han afklædt, men vaagen i Sengen. Den næst yngste, tolvvaarige Datter sad hos ham, og vilde paanøde ham en Kop The. Han afslog den, saae mørk, kold og næsten fremmed paa os Begge. Med bønlig Mine pegte jeg paa den Lille, og nu tog han Koppen, satte den til Munden, smagte; men som om det havde været bitter Medicin, lod han den atter hvile paa Dynen. For at faae Glutten bort, bad jeg hende om at skaffe Frokost, og søgte nu ved min venlige Tiltale paany at aabne den arme Mands tilknugede Hjerter.

Han satte Koppen fra sig, og foldede sine Hænder. Enten hørte han mig ikke, eller han forstod mig ikke. »Mit Liv,« sagde han omsider sagte og langsomt, »er hjemfalden til den, som gav det – Giften virker; jeg har udtømt Bægeret til sidste Draabe! og for mig findes ingen anden Modgift, end Døden. Jeg er opvaagnet af en lang og sød Drom; jeg har – som det ofte hændes de Afsindige – faaet et lyst Øjeblik, den nære Opløsnings sikke Forbud. O min Gud, min Gud! tag mig dog bort herfra, inden denne Slange kommer tilbage!« Han lukkede sine Øjne, som om han frygtede for Synet af hende. »Jeg elskede saa ømt, saa trofast,« vedblev han efter et Ophold, »af mit ganske Hjerter, Sjel og Sind; i tive Aar indbildte jeg mig at beboe et jordisk Paradiis, og vandrede paa en Vulcan, der lønligen brændte under